

JAARGANG 21

NOVEMBER 2024

NR. 11 - 230

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Medelijden met het puin van Sion

3 KOM TOT MIJ

4 DE WARE DIENSTKNECHT

Mattheüs 11 - Deel 4

5 ISRAËLS HERSTEL IN DE LAATSTE DAGEN

2 Koningen 8:1-6 - Deel 1

Gods herstel van het overblijfsel van Israël komt op een onverwachte manier

6 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

7 MOEDIG ELKAAR AAN IN DE STRIJD

Bemoedigen vanuit het Bijbelboek Jozua

Stil staan, is niet meer vooruit gaan; en dat is niet de bedoeling.

11 WOORDSTUDIE

Selectieve verontwaardiging

12 HET BOEK PREDIKER

Deel 15 - Een en Al Vluchtigheid

14 WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

Lessen uit Markus 9 en 10 - Slot

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veeleenvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

MEDELIJDEN MET HET PUIN VAN SION

Hugo Bouter

‘U zult opstaan, U zult Zich ontfermen over Sion, want de tijd om haar genadig te zijn, want de vastgestelde tijd is gekomen. Want Uw dienaren zijn haar stenen goedgezind en hebben medelijden met haar gruis (puin)’ (Ps. 102:14-15).

Wanneer is het de tijd voor een opwekking onder Gods kinderen en is er zicht op een geestelijk herstel? Wij mogen op Gods ontferming rekenen als wij een goede gezindheid tonen en oog hebben voor de Bijbelse beginselen van herstel. Gods dienstknechten in Jeruzalem werden hierbij gekenmerkt door twee dingen, zoals we o.a. zien bij de herbouw van de muur en de poorten van de stad in de tijd van Nehemia:

- Ze hadden een welbehagen in de stenen van Jeruzalem.
- Ze hadden medelijden met het puin van de stad.

Als het gaat om de gemeente, de woonplaats van God in de Geest, dan hebben we in een tijd van verval ook te maken met puin door al het menselijk falen, maar gelukkig ook met de levende stenen – de ware Christgelovigen, jong en oud –

die nodig zijn voor de bouw van Gods huis (Ef. 2; 1 Petr. 2:1-10). Is het onze vreugde om levende stenen toe te voegen en op te bouwen op het fundament, dat gelegd is door de dood en opstanding van Christus, de levende Steen bij uitstek? Dat kost zeker arbeid en moeite, maar de beloning staat ook vast en zal eeuwig standhouden in het Nieuwe Jeruzalem (Openb. 21).

Het puin of het gruis is alles wat door het falen van Gods volk mislukt is bij de bouw van Zijn huis. Er zijn dingen vernield en foutgegaan. Dat moet ons niet onverschillig maken, maar we moeten veeleer medelijden tonen met alle betrokkenen, zoals met broeders en zusters die door partijzucht ten onrechte zijn uitgesloten van de onderlinge gemeenschap. Dan zal het puin zich niet verder ophopen, maar zal het verwijderd worden, zodat er weer iets wordt gezien van de stralende schoonheid van Gods heilige tempel (Ef. 2:19-22). Gebruikt u dankbaar de mogelijkheden die er zijn in de dienst van Meester en helpt u mee om de sporen van ons falen uit te wissen?

We gaan in dit nummer verder met de afleveringen over de ware Dienstknecht. *‘Er was geen falen van Zijn kant. Hij wandelde en werkte altijd in de lijn van de goddelijke raadsbesluiten’.*

In het artikel van mij over Elisa en de Sunamitische zien we dat: *‘Gods herstel van het overblijfsel van Israël op een onverwachte manier komt’.*

Kris Tavernier heeft het in zijn artikel over het elkaar aanmoedigen, want *‘stil staan, is niet meer vooruit gaan; en dat is niet de bedoeling’.*

Gerard Kramer besluit zijn WoordStudie met: *‘Gelukkig is er voor zondige mensen een door God gegeven uitweg’*

Ger de Koning besluit deze aflevering over het boek Prediker met: *‘Als morgen gekomen is, is de zorg mogelijk al verdwenen. En als de zorg er dan nog is, dan is God er ook’.* Troostvolle woorden in moeilijke omstandigheden!

De reeks van Peter Cuijpers over de ‘Wijsheid Gods om op te voeden’ sluit af met de woorden: *‘het is belangrijk kinderen van jongs af aan op te voeden met Gods Woord. Het is de wijsheid van God, waardoor ze behouden kunnen worden’.*

Veel zegen gewenst bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks! Namens de redactie, Hugo Bouter

KOM TOT MIJ

- Jozef tegen zijn broers: ‘Jozef zei...: Kom toch dichterbij me!’ (Gen. 45:4, vgl. vs. 9).
- Mozes tegen de Israëlieten: ‘Wie bij de HEERE hoort, moet bij mij komen. Toen verzamelden al de Levieten zich bij hem’ (Ex. 32:26).
- Jezus tegen de Galileeërs: ‘Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven’ (Matt. 11:28).
- Jezus tegen de Joden: ‘En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep aldus: Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken! Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit nu zei Hij van de Geest, die zij die in Hem geloven, zouden ontvangen; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt’ (Joh. 7:37-39).

DE WARE DIENSTKNECHT

MATTHEÛS 11 - DEEL 4

C. H. Mackintosh

Wee u!

'Toen begon Hij de steden waarin Zijn meeste krachten waren gebeurd, te verwijten dat zij zich niet hadden bekeerd: Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda, want als in Tyrus en Sidon de krachten waren gebeurd die in u zijn gebeurd, allang zouden zij zich in zak en as hebben bekeerd. Ik zeg u evenwel: het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in de dag van het oordeel dan voor u. En u, Kapernaüm, zult u soms tot de hemel verhoogd worden? Tot de hades zult u worden neergestoten! Want als in Sodom de krachten waren gebeurd die in u zijn gebeurd, het zou tot op heden zijn gebleven. Ik zeg u evenwel, dat het voor het land van Sodom draaglijker zal zijn in de dag van het oordeel dan voor u' (vs. 20-24).

Met welk een diepe ernst bereikt het woord 'wee u' het oor, als het van de lippen van de Zoon van God komt. Het is een wee als gevolg van de verworpen genade. Het is niet langer een kwestie van de wet overtreden, verordeningen ontorenen en goddelijke instellingen schandelijk misbruiken, profeten en wijzen verwerpen en stenigen. Dit alles was er, helaas, maar er was meer. De Zoon Zelf was gekomen in rijke genade. Hij had woorden van genade voor hun oren gesproken, die geen ander ooit had gesproken. Hij had Zijn machtige wonderen in hun midden gedaan. Hij had hun zieken genezen, de melaatsen gereinigd, de doden opgewekt, degenen die honger hadden te eten gegeven, de ogen van blinden geopend.

Wat had Hij niet gedaan? Wat had Hij niet gezegd? Hij verlangde ernaar om hen onder Zijn beschermende vleugels bijeen te brengen, maar zij wilden zich daar niet nestelen. Zij verkozen de vleugels van de vijand boven de vleugels van de HEERE. Hij had Zijn hart geopend om hen te ontvangen, maar zij wilden Hem niet vertrouwen. De hele dag had Hij Zijn handen naar hen uitgestrekt, maar zij wilden Hem niet aannemen; en nu, na veel verdraagzaamheid, stort Hij Zijn oordelen over hen uit en vertelt hun over het ontstellende lot dat te komen staat.

Maar beste lezer, komt het niet bij u op dat het 'wee u' van Mattheüs 11 een groter bereik kan hebben dan alleen Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm? Zou het niet met nog meer nadruk en kracht voor de christenheid gelden? Wij van onze kant kunnen er geen moment aan twifelen. We kunnen niet proberen om in te gaan op de omstandigheden die samenwerken om de schuld van de belijdende kerk te verergeren, ondanks de wijde verspreiding van Bijbelkennis en evangelisch licht – de ontelbare vormen waarin geestelijke voorrechten op het pad van onze generatie liggen.

Maar wat is het rendement? Wat is de ware praktische toestand van zelfs degenen die het hoogste niveau van de christelijke belijdenis kennen? Helaas, wie zal antwoord durven geven? We kijken in één richting en zien de donkere schaduwen van bijgeloof de gedachten van de mensen omhullen. Kijken we naar een andere kant, dan zien we hoe het ongeloof een stoutmoedig en vermetel front opricht en haar goddeloze hand durft te leggen op de heilige canon van de Schriften. In combinatie hiermee zien we het arme hart gretig grijpen naar alles wat tot gemak en genot kan leiden.

In één woord, we kunnen gerust stellen dat er in de hele geschiedenis geen donkerder schouwspel is vertoond dan dat van het belijdende christendom in de huidige tijd. Neem Chorazin en de bijbehorende steden; neem Sodom en Gomorra en de steden van de vlakke; neem Tyrus en Sidon; zet ze allemaal samen op één weegschaal, met al hun schuld, en het christendom zal ze allemaal overtreffen. Want als je in die steden goddeloosheid en ontrouw vindt, dan worden ze niet zoals in het christendom gekoppeld aan de naam van Christus of bekleed met het bedrieglijke gewaad van een christelijke belijdenis. Nee, dit laatste is de grotere zonde van het christendom; en daarom moet het vreselijke 'wee u' worden afgemeten aan de grootheid van onze voorrechten en de verantwoordelijkheid die daaruit voortvloeit.

En als deze regels worden gelezen door iemand die tot op dit moment het getuigenis van het evangelie heeft afgewezen, willen we hem er liefdevol aan herinneren dat hij de ernst van de woorden 'wee u' moet beseffen. We vrezen dat slechts weinigen zich bewust zijn van de grote verantwoordelijkheid van het voortdurend horen en afwijzen van de evangelieboodschap. Als het al ernstig was voor Kapernaüm om het licht dat haar bestraalde af te wijzen, hoeveel ernstiger is het dan voor iemand om het heldere licht af te wijzen dat op hem schijnt door het evangelie van Gods genade! De verlossing is nu volbracht, Christus is verheven tot Vorst en Verlosser, de Heilige Geest is neergedaald, de canon van Gods Woord is compleet, alles is gedaan wat de liefde kon doen.

Als iemand daarom, tegenover al dit licht en deze grote voorrechten, nog steeds in ongeloof leeft en in zijn zonden, dan heeft hij zeker reden om te vrezen dat dit woord ten slotte over hem zal worden uitgesproken: 'Wee u', evangelie-weigeraar. In het boek Spreuken lezen we: 'Omdat Ik riep, maar u weigerde, Mijn hand uitstreekte, maar niemand er acht op sloeg, omdat u al Mijn raad verwierp, Mijn bestraffing niet hebt gewild, daarom zal Ik ook lachen om uw ondergang, u bespotten wanneer uw angst komt, wanneer uw angst komt als een verwoesting, uw ondergang eraan komt als een wervelwind, wanneer benauwdheid en nood over u komen. Dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden. Zij zullen Mij ernstig zoeken, maar zullen Mij niet vinden' (Spr. 1:24-28). Mogen deze woorden door de Heilige Geest worden gebruikt om een achteloze lezer wakker te schudden en hem aan de voeten van Christus te brengen!

De hulpbronnen van Christus

Laten we ons nu nog richten op de bronnen die de volmaakte goddelijke Werker in Zijn God vond. Hij kreeg zeker veel afwijzing in deze arme wereld; maar Hij vond Zijn nooit aflatende hulpbronnen in God. En toen alles

tegen Hem scheen, en Hij kon zeggen: 'Voor niets heb Ik Mij vermoeid, nutteloos en vergeefs heb Ik Mijn kracht verbruikt' (Jes. 49:4). Toen ongeloof, hardheid van hart en afwijzing Hem van alle kanten tegenkwamen, antwoordde Jezus en zei: 'Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alles is Mij overgegeven door Mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren' (Matt. 11:25-27).

Hier waren dus de rijke en gevarieerde hulpmiddelen van de ware Werker, Die God in alles en altijd kon danken. Hij was onbewogen te midden van alles. Als het getuigenis werd afgewezen, als de boodschap op dove oren en onbesneden harten viel, als het kostbare zaad dat door Zijn liefdevolle hand werd uitgestrooid op de harde weg viel en door het gevogelte van de lucht werd weggenomen, kon Hij toch Zijn hoofd buigen en zeggen: 'Ik dank U, Vader. Zo heeft het U goed geleken.' Er was geen falen van Zijn kant. Hij wandelde en werkte altijd in de lijn van de goddelijke raadsbesluiten.

Dit geldt niet voor ons. Als ons getuigenis wordt afgewezen, als ons werk niet productief is, moeten we misschien de oorzaak onderzoeken. Misschien moeten we onszelf oordelen. Misschien zijn we niet trouw geweest. Het gebrek aan resultaat kan helemaal aan onszelf te wijten zijn. Het had anders kunnen zijn als we meer toegewijd waren geweest. We hadden gouden schoven kunnen verzamelen in die hoek van het veld, als we niet onze eigen

vleselijkheid en wereldsgezindheid hadden gehad. We waren genotzuchtig, terwijl we zelfverloochening hadden moeten tonen; we werden geleid door gemengde motieven. Kortom, er kunnen duizend redenen zijn in onszelf en onze wegen, waarom onze arbeid onproductief is gebleken.

Maar met de enige volmaakte Werker was dit niet het geval, en daarom kon Hij zich rustig terugtrekken van de afwijzing van buitenaf naar de hulpbronnen van binnen. Daar was alles helder voor Hem: 'Ik dank U.' Hij bleef met Zijn hart bij de raadsbesluiten van God. Alle dingen waren aan Hem overgeleverd en overgegeven. En zoals Hij elders zegt: 'Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.' Het was allemaal geregeld en in orde. Gods raad zal standhouden en Zijn welbehagen zal worden volbracht. Wat een opluchting voor het hart te midden van afwijzingen en teleurstellingen!

God zal alles volmaken wat Zijn dienaren aangaat; en zelfs bij fouten en mislukkingen, zoals die er vaak zijn bij ons allemaal, is Zijn rijke genade nog overvloedig en neemt zij feitelijk de gelegenheid te baat om juist door ons falen des te helderder te stralen – hoewel de fouten zeker hun eigen pijnlijke en vernederende gevolgen zullen hebben. Alleen het besef hiervan kan kalme rust geven te midden van ontmoedigende omstandigheden. Als we ons oog van God afwenden, zullen onze zielen snel overweldigd worden. Het is ons voorrecht om God te mogen danken met het oog op alles, en onze toevlucht te nemen tot Zijn eeuwige plannen, die gerealiseerd moeten worden ondanks al het ongeloof van de mens en al het kwaad van de satan.

ISRAËLS HERSTEL IN DE LAATSTE DAGEN

2 KONINGEN 8:1-6 - DEEL 1

Hugo Bouter

'Elisa had gesproken tot de vrouw van wie hij de zoon levend gemaakt had: Sta op en ga heen, u en uw gezin, en verblijf als vreemdeling waar u verblijven kunt, want de HEERE heeft een hongersnood aangekondigd, en die zal ook zeven jaar lang over het land komen. En de vrouw was opgestaan en had gedaan overeenkomstig het woord van de man Gods: zij ging, zij en haar gezin, en verbleef als vreemdeling in het land van de Filistijnen, zeven jaar lang. En het gebeurde na verloop van de zeven jaren dat de vrouw uit het land van de Filistijnen terugkeerde. Zij ging eropuit om de hulp van de koning in te roepen met het oog op haar huis en met het oog op haar akker. De koning was nu juist in gesprek met Gehazi, de knecht van de man Gods. Hij zei: Vertel mij toch

al de grote dingen die Elisa gedaan heeft. En het gebeurde, terwijl hij de koning aan het vertellen was hoe Elisa een dode levend gemaakt had, zie, de vrouw van wie hij de zoon levend had gemaakt, kwam de hulp van de koning inroepen met het oog op haar huis en met het oog op haar akker. Toen zei Gehazi: Mijn heer de koning, dit is de vrouw en dit is haar zoon, die Elisa levend heeft gemaakt. En de koning ondervroeg de vrouw en zij vertelde het hem. Toen gaf de koning haar een hoveling mee en zei: Laat zij alles wat van haar is, terugkrijgen, ook de hele opbrengst van de akker, van de dag af dat zij het land verlaten heeft, tot nu toe.'

God herstelt het overblijfsel van Zijn volk

Dit verhaal naar aanleiding van een van de wonderen van de profeet Elisa is een duidelijk bewijs van Gods liefdevolle zorg voor allen die Hem kennen en toebehoren. Hij heeft alle omstandigheden in Zijn machtige hand. De vrouw uit Sunem, die had geluisterd naar het woord van de man Gods, werd uiteindelijk rijk gezegend in het Beloofde Land. Dat is nog steeds zo in geestelijk opzicht voor ons als christenen, doordat wij luisteren naar Gods Woord dat ons bekendmaakt met onze zegeningen in de hemelse gewesten, maar het zal in de laatste dagen in profetisch opzicht ook heerlijk worden waargemaakt aan Gods oude volk, het volk Israël. De koning herstelde de vrouw uit Sunem in al haar rechten na de periode van ballingschap in het land van de

Filistijnen. Zo zal het overblijfsel van Israël door God in volle rechten worden hersteld in het Beloofde Land, wanneer de Grote Verdrukking voorbij is (zie onder).

Dat dit vervolg van de geschiedenis van de vrouw en haar zoon, zoals wij die vinden in 2 Koningen 4, pas in hoofdstuk 8:1-6 wordt beschreven, kan meerdere oorzaken hebben. De tijd van honger, die zeven jaar heeft geduurd, omspande wellicht de gebeurtenissen die in de tussenliggende hoofdstukken worden beschreven. Wij lezen immers reeds in hoofdstuk 4:38vv. dat er honger in het land was, mogelijk veroorzaakt door een aanhoudende droogte. De hongersnood zal door de jarenlange conflicten met de Syriërs, en door andere rampen (vgl. Ezech. 14:21), alleen maar verergerd zijn. Verder was er kennelijk een andere koning aan het bewind gekomen dan de onverschillige Joram, die juist weinig interesse had getoond voor de grote daden van Elisa (vs. 4). Wij kunnen denken aan Jorams opvolger, koning Jehu, die zijn aanstelling te danken had aan de profeet Elisa (2 Kon. 9:1vv.) en daarom zeer geïnteresseerd zal zijn geweest in de wonderwerken van de man Gods.

Gods herstel van het overblijfsel van Israël komt op een onverwachte manier

Toen de zeven jaren van hongersnood aanbraken (vgl. Gen. 41:25vv.), had Elisa de vrouw uit Sunem direct gewaarschuwd en de raad gegeven uit te wijken naar het buitenland. Hij had er niet bij gezegd waar zij moest heengaan, dat mocht zij zelf beslissen ('waar u verblijven kunt', vs. 1). Zij handelde volgens het woord van de man Gods, zij en haar gezin, en verbleef als vreemdeling in het land van de Filistijnen (vs. 2). Door deze keuze te maken, wandelde zij ook in de voetsporen van de aartsvaders Abraham en Izak (Gen. 26:1). Zij bleef daar echter niet langer dan nodig was. Aan het eind van die zeven jaar keerde de vrouw terug uit het land van de Filistijnen (vs. 3).

Dit tekent haar gehoorzaamheid aan het woord van de man Gods, en het is ook een les voor ons. Zijn *wij* voortdurend gehoorzaam aan Gods bevel? Luisteren wij na een lange tijd van beproeving nog naar Zijn stem?

Als christenen zijn wij in feite ook *vreemdelingen* in een vreemd land, want ons burgerschap is in de hemelen (Fil. 3:20). Wij leven eveneens in een tijd waarin het oordeel begint bij 'het huis van God' (1 Petr. 4:7; Openb. 2-3), omdat het van Hem is afgeweken en tot afgoderij is vervallen. Wij zijn eveneens omringd door vijanden, die Gods volk verdrukken. De Filistijnen zijn een beeld van *naambelijders*, die ten onrechte aanspraak maken op het erfdeel dat God Zijn kinderen heeft toegezegd. Maar zelfs in zo'n moeilijke situatie weet God voor ons te zorgen. Hij laat ons niet in de steek en toont ons de weg door 'het woord van de man Gods', door het betrouwbare en blijvende woord van de grote Profeet, Jezus Christus. 'Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen' (Kol. 3:16). Gods Woord wijst ons de weg in de zware tijden die de laatste dagen van de christelijke bedeling kenmerken (2 Tim. 3:1).

Dit gedeelte bevat trouwens meerdere treffende voorbeelden van Gods voorzienigheid. Het was *de Heere* die deze langdurige hongersnood opriep om Zijn volk te tuchtigen. De honger wordt in vers 1 eigenlijk gepersonifieerd. God riep hem naderbij als Zijn dienaar (vgl. Amos 7:4). Hij heeft de beschikking over alle dingen in de schepping, zoals ook Jona ondervond. Hoewel Hij Zich min of meer verborgen hield, zoals later speciaal zou blijken in het boek Esther, zorgde Hij in de beproeving toch voor hen die Hem vreesden en die voor Zijn Woord beefden. Bij de terugkeer van de vrouw uit Sunem zien wij een volgend bewijs van Zijn zorgende liefde. God had de omstandigheden in Zijn hand en Hij leidde het zo dat er een ontmoeting plaatsvond tussen de vrouw en de koning van Israël, terwijl deze juist in gesprek was met Gehazi over de grote daden van Elisa en had vernomen dat de profeet een dode levend had gemaakt (vs. 4-5).

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wat is het enige bijbelboek dat de appelboom noemt?
2. Wie was de enige persoon in de Bijbel van wie wordt gezegd dat hij handschoenen droeg?
3. Waar heeft Paulus een boze geest uit een slavin geworpen?

Antwoorden

1. Het Hooglied (2:3).
2. Jakob (Gen. 27:16).
3. In Filippi (Hand. 16:16-18).

MOEDIG ELKAAR AAN IN DE STRIJD

BEMOEDIGINGEN VANUIT HET BIJBELBOEK JOZUA

Kris Tavernier

Het Bijbelboek Jozua is een boek dat gekenmerkt wordt door strijd. Het gaat over de inbezitneming door Gods volk van het hun door God beloofde land. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. Jericho was een klinkende overwinning, Ai was aanvankelijk een pijnlijke nederlaag. Ook daarna waren er successen, maar eveneens verliezen en nederlagen. Het blijkt dat er geheel veroverde gebieden waren, maar ook steden die niet werden overwonnen en volken die niet werden verdreven, met alle gevolgen van dien. We kunnen hier beslist lessen uit leren.

Voorafgaand zijn er de geschiedenissen uit de boeken Genesis, Exodus en Numeri, met de twee wetboeken Leviticus en Deuteronomium. Leviticus is het wetboek gegeven na de uittocht uit Egypte in de woestijn, Deuteronomium is het wetboek gegeven kort voor de intocht in het beloofde land in de velden van Moab. Meer dan vierhonderd jaar had de slavernij geduurd in Egypte en daarna had het verlorene volk veertig jaar in de woestijn rondgetrokken. Nu was het moment aangebroken om het beloofde land in bezit te nemen. Het innemen van het beloofde land kan uitlegkundig, profetisch, typologisch en praktisch op verschillende manieren worden bekeken.

In dit artikel wil ik het in het bijzonder toepassen op ons geestelijk leven. Maar dat bedoel ik dan heel praktisch, namelijk dat wij erin slagen om te leven zoals God dat van ons wil. Dus niet iets mystieks of kerkgebonden, maar in de praktijk van elke dag in onze dagelijkse bezigheden 'leven als christen'. Of dat nu thuis is, of op het werk, of in de hobbyclub, of in het verkeer of waar dan ook, dat wij het leven van Jezus in ons laten zien in al onze omstandigheden. Zodat wij beeld dragers zijn van Christus in elk facet van ons leven. De strijd in het boek Jozua kun je dan vergelijken met alles wat ons daarin belemmert, of juist stimuleert. We willen meteen opmerken dat wij elkaar daarbij heel hard nodig hebben.

Het wetboek

Een eerste praktische les is de opdracht van God aan Jozua over het wetboek: 'Dit boek met deze wet mag niet wijken uit uw mond, maar u moet het dag en nacht overdenken, zodat u nauwlettend zult handelen overeenkomstig alles wat daarin geschreven staat. Dan immers zult u uw wegen voorspoedig maken en dan zult u verstandig handelen' (Joz. 1:8). Dit wetboek is de Thora, en wellicht meer specifiek het boek Deuteronomium, dat gegeven is met het oog op het verblijf in het beloofde land. Jozua moest zich er intens in verdiepen, het tot zich nemen en het voortdurend overdenken. Het is dezelfde opdracht die gegeven werd als er een koning in het land zou zijn (Deut. 17:18-20).

In de beschrijving van de geestelijke wapenrusting wordt het woord van God het zwaard van de Geest genoemd (Ef. 6:17b). Een soldaat kon maar beter zijn zwaard bij zich hebben in de strijd. Zo hebben wij de Bijbel nodig in de strijd om in deze wereld als christen te leven. Het is nodig ons te verdiepen in het woord van God, en het ons eigen te maken. Gods woord is de openbaring van Wie God is en hoe Hij handelt, en van al Zijn plannen, beloften en wegen. Maar de Bijbel is ook een heel praktisch boek, dat ons leert hoe wij dienen te leven op aarde. Het is een gids, die ons leert om te gaan met situaties en omstandigheden. Door ons te verdiepen in de Bijbel worden onze gedachten en ons hart hervormd. We gaan anders denken, we gaan anders reageren, en ons doen en laten wordt anders. Jozua kreeg de belofte dat hij door dit te doen zijn weg voorspoedig zou maken en verstandig zou handelen. Laten ook wij onze handelwijze laten bepalen door het woord van God.

Naast het woord van God had Jozua ook de Heilige Geest (Num. 27:18; Deut. 34:9). Het woord en de Geest gaan steeds hand in hand. De Geest gebruikt het woord en past het toe op ons leven. Zo reinigt Hij ons leven (vgl. Ef. 5:26, hier toegepast op de gemeente). Geven wij de Geest de ruimte om met het woord aan de slag te gaan in ons leven?

Wees sterk en moedig

Tot drie keer toe zegt God tegen Jozua dat hij sterk en moedig moet zijn (Joz. 1:6, 7, 9). De eerste keer gaat het daarbij om de opdracht die Jozua had om Gods beloften tot vervulling te brengen. De tweede keer is er een toevoeging over het zich verdiepen in de wet, zoals reeds besproken. De laatste keer voegt God eraan toe: 'Schrik niet en wees niet ontsteld, want de Heere, uw God, is met u, overal waar u heengaat'. Jozua had een specifieke opdracht en dat kan voor ons ook zo zijn.

Maar er zijn ook opdrachten voor elke christen, onder meer om te leven als christen en het evangelie uit te dragen. Als wij daarop gericht zijn, dan mogen wij ons vertrouwen stellen op de belofte die God geeft, namelijk dat Hij met ons zal zijn in alle omstandigheden (vgl. Matt. 28:20). Dat mag voor ons een onwankelbaar houvast zijn. Maar hoe dan ook: als we in deze wereld willen leven als christen, zullen we 'sterk en moedig' moeten zijn. Er is namelijk een tegenstander, die alles in de wereld aanwendt om dat te beletten. Er zullen keuzes moeten worden gemaakt, er zullen stellingen moeten worden ingenomen, en die zullen niet altijd in dank worden afgenomen. Het zal je moeite kosten om als christen door het leven te gaan, er zijn obstakels op de weg. Het is niet anders, als jij het 'beloofde land' wilt innemen. Dan moet je 'sterk en moedig' zijn, of anders gezegd: Je moet volhouden ondanks tegenstand. Dat is eigenlijk wat God tegen Jozua zegt: Hou vol ondanks tegenstand en moeite, wees sterk en moedig. Het is goed om daar steeds rekening mee te houden. Wees sterk en moedig in de strijd om als christen te leven! Maar je hebt steeds de belofte dat God in alle strijd met je zal zijn.

En dan wordt Jozua nog eens opgeroepen om sterk en moedig te zijn. Deze keer niet door God, maar door het volk (Joz. 1:16-18). Het is nu het volk dat Jozua oproept en stimuleert om sterk en moedig te handelen. Ze zijn bereid om Jozua te volgen, als hij maar sterk en moedig is. Naast God hebben ook wij de mogelijkheid om elkaar aan te vuren, en dat hebben we ook nodig. In momenten van

strijd hebben we broeders en zusters naast ons nodig, die ons aansporen om vol te houden. Ook daartoe zijn wij als christenen aan elkaar gegeven en samen geroepen in Zijn kerk, de gemeente. Natuurlijk komen wij als christenen op zondag in de eerste plaats samen om God te aanbidden en te gedenken wat Jezus voor ons heeft gedaan. Maar een aspect dat zeker ook op zijn plaats is tijdens de eredienst, is elkaar aan te vuren om het geloof vast te houden, om dienstbaar te zijn, om blijvende toewijding te tonen en ons christen-zijn handen en voeten te geven in het dagelijks leven. Of anders gezegd, om elkaar aan te moedigen sterk en moedig te zijn in de strijd die het leven ons kan geven.

Strijd voor elkaar

Voordat het volk de Jordaan overtrok, waren er reeds twee en een halve stam die een erfdeel hadden gekregen ten oosten van de Jordaan, het zogenaamde Overjordaanse. Israël werd daar telkens aangevallen, met het gevolg dat ze moesten strijden en dit gebied in bezit namen. De Rubenieten, de Gadieten en de halve stam van Manasse kregen daar hun erfdeel (Num. 32). Maar dat wilde niet zeggen dat zij op hun lauweren mochten rusten. Integendeel, de strijdbare mannen moesten mee de Jordaan oversteken en aan de spits strijden voor de andere tien stammen, totdat ook zij hun erfdeel hadden verkregen (Num. 32:17-18; Deut. 3:16-20; Joz. 4:12). Dat hebben ze ook gedaan; en pas toen hun taak volbracht was, keerden zij terug naar hun eigen erfdeel (Joz. 22:1-6).

Hierin zit een mooie les. We hebben wellicht allemaal wel momenten waarop we in 'vrede' leven. Er zijn geen noemenswaardige zorgen, en ook op geestelijk vlak gaat het goed. Dat is prima als deze perioden er zijn in ons leven, we hebben die ook nodig. Maar als wij stevig in onze schoenen staan, zijn er beslist broeders en zusters om ons heen die het moeilijker hebben. Het is dan aan ons om voor hen te gaan strijden, eerst in het gebed maar misschien ook wel heel praktisch. We kunnen een luisterend oor bieden, misschien advies geven, mogelijk concreet iets doen, de Bijbel met hen openen; maar er vooral zijn voor hen. Je kunt er tegenop zien, want het kan wel wat kosten aan tijd, energie of je eigen rust. Dat was ook het geval voor de twee en een halve stam, die mee de Jordaan overtrokken. Ze maakten het zich niet gemakkelijk. Ze trokken op aan de spits, de meest gevaarlijke positie. Laten wij van dit voorbeeld leren om in de vuurlinie te gaan staan voor anderen, wanneer wijzelf stabiel zijn. Het is een moment om de 'wet van Christus' in de praktijk te brengen en 'elkaars lasten te dragen' (vgl. Gal. 6:1-2).

Spoor elkaar aan

Op een bepaald moment was de veroveringscampagne van het beloofde land al zo'n zeven jaar aan de gang. Het zuiden en het midden van het land waren veroverd, maar er bleef veel niet ingenomen gebied over, vooral in het noorden. Maar de veroveringsdrang was stil gevallen, en zeven stammen bleven zonder eigen erfdeel (Joz. 18:2). Naast de twee en een halve stam in het Overjordaanse hadden ook Juda, Efraïm en de andere helft van Manasse hun erfdeel (Joz. 15-17). Maar de rest nog niet. Toch vorderde het niet en Jozua moest het volk aansporen om door te zetten. 'Toen zei Jozua tot de Israëlieten: Hoelang bent u nog te traag om verder te trekken en het land in bezit te nemen dat

de HEERE, de God van uw vaders, u gegeven heeft?' (Joz. 18:3).

Hierin zitten minstens twee lessen. Ten eerste mogen we nooit denken dat we wel klaar zijn met de strijd, dat het nu welletjes is geweest. We zijn namelijk nooit klaar, totdat de dag van Christus is aangebroken. Pas dan zullen wij onberispelijk en volmaakt voor Hem zijn (vgl. 1 Kor. 1:8; 1 Thess. 5:23). Tot op die dag zet Hij het goede werk voort, dat Hij in ons is begonnen (Fil. 1:6). Zolang wij nog op aarde zijn, is er dus nog ruimte voor geestelijke groei en kunnen wij meer leren hoe wij als christen moeten leven in de wereld. Er valt nog land in bezit te nemen. U begrijpt wel wat ik bedoel. Ten tweede is het regelmatig nodig dat iemand ons aanspoort, of dat wij anderen aansporen. We moeten niet traag worden of verslappen. Stil staan, is niet meer vooruit gaan; en dat is niet de bedoeling. We hebben broeders en zusters nodig die ons aansporen, zelfs als we het niet leuk vinden. De ene keer moet jijzelf aangespoord worden, de andere keer is het aan jou om anderen aan te sporen. Zolang we elkaar maar blijven aansporen!

Stil staan, is niet meer vooruit gaan;
en dat is niet de bedoeling.

De strijd in de hemelse gewesten

Als christenen hebben we strijd te voeren hier op aarde om te leven zoals God dat wil. Maar die strijd staat niet los van de strijd, die in de hemelse gewesten wordt gevoerd. De ene strijd is namelijk rechtstreeks met de andere verbonden. Dat mocht Jozua ook ontdekken. Jozua en het volk waren de Jordaan overgetrokken en bevonden zich nu aan de westkant van de Jordaan. Voor hen lag de versterkte stad Jericho als eerste obstakel. Daar ontmoette Jozua de Vorst van het leger van de Heere (Joz. 5:13-6:5). De parallel met Mozes en het gebeuren bij de braamstruik ligt voor de hand (Ex. 3).

Mozes ontmoette de Vorst, voordat hij aan zijn taak begon om het volk uit Egypte te leiden. Jozua ontmoette de Vorst, voordat hij aan zijn taak begon om het volk het beloofde land te laten innemen. Zowel Mozes als Jozua leerden dat er tegelijk ook een andere strijd plaatsvond dan het conflict dat zich in de zichtbare wereld afspeelde. Zowel Egypte als de Kanaänitische volken werden gekenmerkt door afgoderij en de invloed van boze geestelijke machten. Het was dan ook God Zelf, Die de strijd aanging. Het volk had strijd geleverd, maar tevens streed God ook (Joz. 24:11-12; Ps. 44:3-4).

Hoewel dat vandaag minder zichtbaar is, zijn er nog steeds sterke geestelijke machten aan het werk. En één van de doelstellingen van die geestelijke machten is er alles aan te doen dat wij ons christen-zijn niet goed uitleven; en zodoende ons getuigenis te belemmeren. Wij hebben te strijden tegen die geestelijke machten (Ef. 6:12); maar God Zelf levert bovenal strijd tegen deze geestelijke machten. Ik ben ervan overtuigd dat Hij dat voortdurend doet in ons leven. Ongetwijfeld beschermt Hij ons vaak tegen de aanvallen van de boze, zonder dat wij dat beseffen. De Geest Zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen (Rom. 8:26). Tegelijkertijd pleit ook de opgestane en verheerlijkte Christus voor ons, terwijl Hij aan de rechterhand van God is (Rom. 8:34; vgl. Hebr. 4:14-16). Deze beide vermeldingen in Romeinen 8 staan er niet zomaar. Dit hoofdstuk gaat immers

erover hoe wij een leven van overwinning kunnen leiden tijdens onze tijd op aarde. God Zelf komt ons dus daarbij te hulp, want Hij wil niets liever dan dat wij een overwinnend leven als christen leiden. Dit mag ons tot troost zijn, en een onderwerp van onze gebeden.

Ook Jozua faalde wel eens

Jozua mag zeker een man Gods genoemd worden; toch heeft hij ook wel eens gefaald. We vinden daarvan twee voorbeelden in het Bijbelboek dat zijn naam draagt. De eerste keer vindt plaats na de nederlaag bij Ai. Ai had geen problemen mogen opleveren bij de verovering, maar het omgekeerde bleek het geval. De Israëlieten leden de nederlaag en sloegen op de vlucht. Wij weten dat dit te maken had met de zonde van Achan, die van het gebannene gestolen had tijdens de inname van Jericho.

Waar het nu echter om gaat, is de reactie van Jozua. Dat Jozua in rouw gedompeld is, ontgoocheld is, en het allemaal niet begrijpt, is heel normaal. Dat hij dus zijn kleren scheurt en naar de ark van de Heere gaat, is goed (Joz. 7:6). Waar het echter misgaat, is dat hij God verwijten gaat maken. Plotseling vertrouwd hij God niet meer. Maar Israël had toch kort hiervoor de overwinning op Jericho behaald. Jozua had de Vorst van het hemelse leger ontmoet en had toen de belofte gekregen dat hij het land in bezit zou ontvangen. Jozua kende toch Gods trouw na al die jaren in de woestijn? Ondanks dit alles sprak hij zijn wantrouwen tegenover God uit. Maar zou God nu opeens veranderd zijn? Zou Hij Zijn beloften niet gestand doen? 'En Jozua zei: Ach, Heere HEERE, waarom hebt U dit volk de Jordaan toch laten oversteken, om ons in de hand van de Amorieten te geven en ons om te brengen? Hadden wij maar besloten aan de overzijde van de Jordaan te blijven!' (Joz. 7:7).

Herken je dit soort geklaag? Lijkt het niet heel sterk op het morren van de Israëlieten in de woestijn, toen ze terug verlangden naar Egypte? Jozua deed nu precies hetzelfde, en het is niet gering wat hij zei. Eigenlijk zei hij dat God Zijn eigen volk wilde ombrengen en dat ze maar beter ongehoorzaam hadden kunnen zijn door aan de overkant van de Jordaan te blijven. Gods antwoord bleef natuurlijk niet uit, en het lijkt mij dat God Jozua nogal cynisch, haast spottend antwoord gaf: 'Sta op, waarom ligt u zo met het gezicht ter aarde?' (vs. 10).

Maar ik wil Jozua geen verwijten maken, het is zo begrijpelijk. Doen wij dit zelf ook wel niet eens? Zolang het allemaal goed gaat, zijn we een en al lofprijzing voor God. Maar o wee, als het ons tegengaat. Vaak valt ons geloof dan in eerste instantie in elkaar als een kaartenhuis. Waarom toch God? Waarom laat U dit toe? Is dat nu een zegenend God? Hoe wankel is toch ons vertrouwen op God! Maar God is niet veranderd, Hij blijft trouw. God gaat Zijn weg met ons door en ondanks de omstandigheden. Waarom vertrouwen we Hem dan niet gewoon? Lees maar eens de eerste verzen van de brief van Jakobus in dit verband. Nu weet ik ook wel dat er verschillende vormen van strijd en moeite kunnen zijn, en dat de oorzaken daarvan heel divers kunnen zijn. Maar één ding is zeker, het is niet aan God gelegen. Wat wel zeker is, is dat God alles zal aanwenden om ons geestelijke energie te schenken, omdat we die nodig hebben als we de beproeving van de christelijke levensstijl willen doorstaan.

Niet lang daarna ging Jozua opnieuw in de fout. Jericho en Ai waren ondertussen veroverd. Israël moest nu verder

landinwaarts trekken en een van de volgende steden op die route was Gibeon. Gibeon was een sterke stad en hun strijders werden als helden beschouwd (Joz. 10:2). Maar zij hadden vernomen hoe Jericho en Ai verslagen waren en wilden de strijd met Jozua niet aangaan. Daarom bedachten ze een list (Joz. 9). Ze stuurden gezanten die zich voordeden alsof ze van een volk ver weg waren. Ze drongen erop aan om een verbond te sluiten, omdat ze gehoord hadden van de daden van God. De Israëlieten hadden aanvankelijk argwaan, maar lieten zich toch overhalen en Jozua sloot een verbond met hen. Kort daarna bleek dat de mannen Gibeonieten waren. Het verbond was echter wel gesloten.

Waar zit de angel? Namelijk hierin dat Jozua en de Israëlieten de Heere niet raadpleegden, ze betrokken Hem niet bij de vraag (Joz. 9:14). Daardoor lieten ze zich vangen en zaten ze vast aan het verbond dat ze gesloten hadden. Ook wij dienen bedacht te zijn op de listen van de boze en de wereld. Soms gaat de tegenstander tekeer als een brullende leeuw, en het is niet moeilijk dat door te hebben; wat niet wil zeggen dat het gemakkelijk is. Het wordt een stuk moeilijker als de tegenstander listig te werk gaat en ons in een valstrik probeert te vangen. Gaan wij voldoende in het gebed tot de Heere? Raadplegen wij Hem? Hoe meer wij voor belangrijke keuzes staan, hoe meer het nodig is die bij God neer te leggen en naar Hem te luisteren.

Bepaalde keuzes kunnen namelijk grote en langdurige gevolgen hebben, zoals dat gebeurde bij het verbond dat Jozua sloot met de Gibeonieten. Omwille van het verbond moest Israël kort daarna oorlog voeren om Gibeon te ontzetten van zijn vijanden (Joz. 10:1-27). Dat dit ook een positief gevolg had, doet hier niet ter zake, dat mag geen verontschuldiging voor verkeerde keuzes zijn. Vele jaren later bracht koning Saul een bloedschuld over Israël, doordat hij het verbond met de Gibeonieten had verbroken – wat David moest rechtzetten (2 Sam. 21). De les hier voor ons is, of wij God betrekken bij de keuzes die wij moeten maken in het leven. Bepaalde keuzes kunnen namelijk vergaande gevolgen hebben. Als wij God daarbij niet betrekken, kunnen er ernstige gevolgen zijn in ons leven als christen. Denken we maar aan keuzes zoals studie, beroep, carrière, partner, kerk, bediening en andere belangrijke zaken. Het zijn stuk voor stuk keuzes met grote gevolgen. Het is dan ook van onschatbare waarde dat wij God daarbij betrekken. Laat dit een belangrijke les zijn voor ieder van ons, en misschien wel in het bijzonder voor tieners en twintigers, leeftijden waarop cruciale keuzes worden gemaakt. Die keuzes kunnen een grote invloed hebben op ons leven als christen, met verstrekkende gevolgen. We mogen de ernst van deze les zeker niet onderschatten!

Het oprichten van gedenktekenen

Zojuist noemde ik al dat tieners en jonge twintigers belangrijke keuzes moeten maken in hun geloofsleven. Dat geldt natuurlijk voor ieder van ons, maar rond de twintig jaar oud worden vaak keuzes gemaakt die een levenslange invloed hebben. Als vader van twee tieners op dit moment, van 15 en 19 jaar oud, besef ik meer dan ooit hoe belangrijk dit is. Dat brengt mij tot een volgende punt vanuit het boek Jozua: Heb ik wel gedenktekenen achtergelaten in hun leven? En ook: Is de kerk een gedenkteken in hun leven? Hoe kijken zij terug op de kerk? Als een verplichte afspraak waaraan ze moesten voldoen, of als een plaats waar ze graag heengingen? Een plaats waar ze een thuis vonden

en ondanks hun strijd konden thuiskomen. Heb ik hun die tekenen meegegeven, en is de kerk nog steeds een veilige haven voor hen?

Hebben wij als ouders en hebben wij als kerk hun een memorabel houvast aangereikt, waarop ze levenslang kunnen terugvallen? Iets waarnaar ze steeds terug zullen verlangen, iets waardoor ze beseffen dat het de gezegende weg is om met God te gaan. Voor alle duidelijkheid, het is niet zo dat mijn kinderen momenteel afgedwaald zijn. God zij dank, door Zijn genade niet. Maar ik merk wel de strijd die ze te voeren hebben in deze levensfase. Hoe dan ook, ik ben er meer van overtuigd dat ouders gedenktekenen dienen mee te geven aan hun kinderen. Tweemaal lezen we in het boek Jozua over een gedenkteken, dat werd opgericht voor het nageslacht. Zij beseften het belang hiervan, en dat is vandaag niet anders. Meer dan ooit wil ik dit hier benadrukken!

De Jordaan bij Qasr el Yahud

Het eerste gedenkteken werd opgericht na de doortocht door de Jordaan (Joz. 4). God zette het water stil, totdat heel het volk droog door de Jordaan was getrokken (Joz. 3). Als je nu naar Israël reist en de Jordaan ziet, dan heb je maar weinig idee van dit gebeuren. De Jordaan is momenteel een kleine stroom en dat heeft blijkbaar vooral te maken met het massaal aftappen van water voor irrigatie voor de landbouw. In die tijd was het wel anders. De Jordaan was een sterk stromende rivier, die alles meesleurde naar de Dode Zee. Het droogleggen van de Jordaan en de doortocht van de Israëlieten mag rustig worden vergeleken met de doortocht door de Schelfzee bij de uittocht uit Egypte. Het waren allebei wonderlijke en indrukwekkende gebeurtenissen (Joz. 4:23-24). Om dit in herinnering te houden, moesten er twaalf stenen worden meegenomen uit de bedding van de Jordaan en moest hiervan een altaar worden gebouwd op de oever. 'Hij [d.i. Jozua] zei tegen de Israëlieten: Wanneer uw kinderen morgen aan hun vader vragen: Wat betekenen deze stenen? Dan moet u uw kinderen laten weten: Op het droge stak Israël deze Jordaan over' (Joz. 4:21-22, vgl. vs. 6). Het altaar op de oever was een gedenkteken voor het nageslacht, ter herinnering aan dit grote wonder dat God had verricht.

Een ander gedenkteken werd opgericht door de twee en een halve stam, die hun erfdeel aan de oostzijde van de Jordaan hadden verkregen, nl. de Rubeniëten, de Gadiëten en de halve stam van Manasse, toen zij naar hun erfdeel terugkeerden. Hun erfdeel was namelijk geografisch gescheiden van de andere stammen door de Jordaan. Daarom bouwden zij een groot en opvallend altaar aan de westelijke kant van de Jordaan (Joz. 22:10). De overige Israëliëten dachten aanvankelijk dat zij zich hiermee van

God afkeerden, maar het tegendeel bleek het geval. Hun verklaring was: 'Wij zweren dat wij dit uit bezorgdheid gedaan hebben, namelijk vanwege deze zaak: Morgen zouden uw kinderen tegen onze kinderen kunnen zeggen: Wat hebt u met de HEERE, de God van Israël, te maken? Zo zouden uw kinderen onze kinderen doen ophouden de HEERE te vrezen. ... laat het een getuige zijn tussen ons en u, en tussen de generaties na ons, ... en uw kinderen morgen niet tegen onze kinderen zouden zeggen: U hebt geen deel aan de HEERE. Daarop zeiden wij: Als het gebeurt dat zij morgen zo tegen ons en tegen de generaties na ons spreken, dan zullen wij zeggen: Kijk naar het evenbeeld van het altaar van de HEERE dat onze vaders gemaakt hebben, het is een getuige tussen ons en u' (Joz. 22:24-28). Dit gedenkteken diende als teken van de eenheid van het volk, en om het nageslacht van de twee en een halve stam de dienst aan de Heere te laten onderhouden, zodat zij niet zouden afdwalen.

We kunnen gedenktekenen meegeven in de herinnering van onze kinderen: hun christelijke opvoeding, Bijbelse lessen en principes, goede gewoonten om in de Bijbel te lezen en te bidden, enz. Maar het lijkt mij dat er ook heel wat te zeggen valt voor fysieke gedenktekenen, die we hen kunnen meegeven. Ook dat kan van alles zijn, en het kan de moeite zijn daar voor uzelf eens goed over na te denken. Mijn vrouw en ik hebben een herinneringsdoos gemaakt voor elk van onze kinderen met daarin christelijk materiaal, dat krijgen ze mee als ze uit huis gaan. Hopelijk mag ook de kerk een gedenkteken zijn voor de jongeren die er zijn.

Kaleb

Tot slot wil ik eindigen met een positief voorbeeld, dat vinden we in de persoon van Kaleb. Hij is iemand die het heeft waargemaakt en die zijn erfdeel heeft verkregen. In deze context kunnen we hem zien als iemand die de Heere oprecht gevolgd heeft en trouw is gebleven. God is met hem tot Zijn bestemming gekomen, en hij heeft het leven geleid waartoe God hem had geroepen. Toegepast op ons vandaag, gaat het erom dat wij God toelaten het leven van Christus in ons leven te laten zien; en of wij daarin trouw blijven tot het einde.

Bij de verdeling van het erfbezit ging Kaleb naar Jozua toe en vroeg om zijn erfdeel, namelijk Hebron (Joz. 14:6-15). Mozes had het hem immers al toegezegd kort na het verkennen van het land, vijfenveertig jaar eerder. Het was niet het gemakkelijkste deel. Het was een plaats met versterkte steden, waar Enakieten woonden. Het waren in het bijzonder deze Enakieten, waardoor de tien verspieters het volk ervan afbrachten het land in bezit te nemen. Maar Kaleb stond op de belofte van God en nam zijn erfdeel in bezit (Joz. 15:13-15). Hij was toen vijftientig jaar oud, maar nog altijd even krachtig in de strijd en nog steeds trouw in het navolgen van God.

Wat een voorbeeld voor ons. Onze geestelijke kracht hoeft niet te verslappen, naarmate wij ouder worden: 'Ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd' (2 Kor. 4:16). Laten wij niet verslappen, maar strijden voor ons erfdeel om dag in dag uit als christen te leven. Kaleb steunde op de belofte van God dat hij zijn erfdeel zou krijgen, ook al was het vijfenveertig jaar geleden. God heeft ons ook beloften gegeven, en een bestemming. Niet in het minst – en eigenlijk wel het

belangrijkste – dat wij ertoe bestemd zijn aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden (Rom. 8:29). Het is de bedoeling dat Christus in ons gestalte krijgt (Gal. 4:19). Dit is het goede werk dat Hij in ons begonnen is en dat Hij tot het einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus (Fil. 1:6). Op die dag zal Hij zichtbaar zijn in allen die hebben geloofd (2 Thess. 1:10; vgl. 1 Kor. 1:8). Wij zijn ertoe

bestemd en geroepen om beeld dragers te zijn van Gods Zoon, onze Heere Jezus Christus. Dat is niet alleen maar een belofte voor de eeuwigheid. Het is het werk van de Geest in ons reeds in dit leven, zodat wij tot eer van de Vader het leven van Christus tentoonspreiden in onze dagelijkse handel en wandel. Moedig elkaar daarom aan in de strijd!

WOORDSTUDIE

SELECTIEVE VERONTWAARDIGING

Gerard Kramer

In 1 Timotheüs 1:10 noemt Paulus een aantal vormen van gedrag, waarvan hij duidelijk maakt dat die in strijd zijn met de wet. Daarmee bedoelt hij de wet van God, zoals die ons via Mozes heeft bereikt. Paulus stelt dat de wet goed is als iemand haar wettig gebruikt. Hij laat vervolgens zien dat wie de wet voorhoudt aan een rechtvaardige – dat is bij Paulus bijna altijd een gerechtvaardigde – de wet *niet* wettig gebruikt. Voor rechtvaardigen is de wet namelijk niet bestemd. Rechtvaardigen hebben immers een nieuwe natuur ontvangen, of zoals Paulus het zegt, ze zijn een nieuwe schepping geworden (2 Kor. 5:17; Gal. 6:15).

De wet, die onrechtvaardigen *van buitenaf* vertelt dat zij niet deugen, is nu, nadat wij gerechtvaardigd zijn *in ons binnenste*, d.i. in onze *harten* geschreven. Gelovigen hebben de goddelijke natuur ontvangen (2 Kor. 3:3; 2 Petr. 1:4). Die nieuwe natuur wil niets liever dan Gods wil doen, uit zichzelf.

Maar als iemand de wet – het normatieve Woord van God – voorhoudt aan mensen die nog *zondaars* zijn en *in zonde* leven, met het doel hen tot inkeer te brengen, dan gebruikt hij de wet op een wettige wijze. Voor dat doel is de wet inderdaad gegeven. En het kan heel ontvondend zijn voor mensen, ook voor mensen in de 21^e eeuw, die denken dat zij autonoom zijn, te horen hoe God over hen en hun leefwijze denkt. In onze tijd vindt men doorgaans dat men zijn eigen normen mag stellen, zijn eigen keuzes mag maken en mag leven zoals men zelf wil. Toch wordt deze toegeevende houding nogal selectief toegepast. Nooit zal men zeggen dat dieven en moordenaars moeten kunnen leven zoals ze zijn en dus onbestraft moeten blijven, of dat men vrijuit mag kidnappen of meeneed plegen. Maar bij seksueel wangedrag eist men plotseling volledige keuzevrijheid op. Ik ga in op de twee voorbeelden die Paulus op dit vlak noemt in 1 Timotheüs 1:10.

Hoereerders

'Hoereerders' is het meervoud van Gr. *pornos*, dat ook voorkomt in 1 Korinthiërs 5:9, 10-11; 6:10; Efeziërs 5:5; Hebreeën 12:16; 13:4; Openbaring 21:8; 22:15. In 1 Korinthiërs 6:10 worden 'hoereerders' onderscheiden van overspelers. Ook een ongetrouwde man die zich seksueel misdraagt, is een 'hoereerder'; de vertaling 'ontuchtige' zou ook goed passen; HSV en NBV'21 vertalen terecht 'ontuchtplegers'. Het woord duidt mannen aan die met een andere vrouw dan hun eigen echtgenote seksuele omgang hebben – niet alleen bezoekers van prostituees.

Zij die bij mannen liggen

In het Grieks is 'zij die bij mannen liggen' het meervoud van één woord, nl. *arsenokoitès*, dat ook voorkomt in 1 Korinthiërs 6:9. Dit woord lijkt door Paulus te zijn gevormd, en bevat een deel dat 'man' betekent en een deel dat met 'bed' en/of 'liggen' samenhangt. Paulus kan hier hebben gedacht aan Leviticus 18:22; 20:13 LXX ('Hij die met een man slaapt als in bed met een vrouw'; vertaling van mij, GHK).

Hiermee worden dus mannen bedoeld die er een homoseksuele leefwijze op na houden; vgl. Paulus' onderwijs in Romeinen 1:24-28; 1 Korinthiërs 6:9-11, en het oudtestamentische onderwijs in Leviticus 18:22; 20:13; Deuteronomium 23:18, naast Genesis 18:20; 19:4-7 en Richteren 19:22-23.

NBG'51 en NBV'04 hebben hier ten onrechte 'knapenschenders', en NBV'21 kiest, eveneens ten onrechte, voor de weergave 'mensen die andere mensen misbruiken'. Het gaat niet om knapen, en evenmin om misbruik; beter is dan ook de keuze van de HSV, 'mensen die met mannen slapen', en van de Naardense Bijbel: 'beslapers van de mannelijke soort'.

Positief slot

Ik wil positief eindigen. Hoewel in de Schrift duidelijke taal wordt gesproken over seksueel wangedrag en de plegers daarvan ernstig worden gewaarschuwd, is er voor deze mensen gelukkig een door God gegeven uitweg. Paulus laat eerst duidelijk horen dat zondaars, inclusief zondaars op seksueel gebied, Gods koninkrijk niet zullen beërven. Toch schrijft hij daarna: '*En dit waren sommigen [van u]; maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus <Christus> en door de Geest van onze God*' (1 Kor. 6:11). Nog steeds verandert God mensen!

HET BOEK PREDIKER

DEEL 15 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 7:7-10 | Let op het einde van een zaak

In vers 7 gaat het onderwijs verder over het beoordelen van wat aan het leven werkelijk inhoud geeft. Het woord 'voorzeker' lijkt dat aan te geven. Er wordt aan het voorgaande het aspect van een verkeerd gebruik van macht toegevoegd. Een wijze die macht uitoefent door iemand anders te onderdrukken vanwege persoonlijk gewin, wordt een dwaas of een waanzinnige. Hij verliest de realiteit uit het oog en is alleen bezig met het leven hier-en-nu. Aan de toekomst denkt hij niet en zeker niet aan de dood.

Naast onderdrukking is ook het accepteren of geven van een (omkoop)geschenk een beproefd middel om zichzelf te bevoordelen. Het hart van de wijze die zich tot een dergelijke praktijk verlaagt, wordt verdorven. Zijn hart is niet in het klaaghuys, maar in het feesthuis. De wijze die zijn macht misbruikt of zich laat omkopen of zelf anderen omkoopt, handelt als een goddeloze (Spr. 17:23). Hij beoordeelt de tegenwoordige waarde van stoffelijke goederen op een manier die hem ertoe brengt zelfs onrecht te gebruiken om in het bezit ervan te komen. Daarvoor offert hij zijn goede naam als wijze op.

Aan het 'begin' van een zaak is niet duidelijk hoe deze zaak zich zal ontwikkelen (vers 8). Pas aan 'het einde van een zaak' kan worden bepaald wat het nut en de waarde ervan zijn geweest. Het is daarom belangrijk met de beoordeling van een zaak te wachten tot het einde bekend is, want dan kan de waarde worden vastgesteld.

'Een geduldige geest' zal afwachten hoe een zaak zich ontwikkelt, terwijl 'een hoogmoedige geest' vol branie beweert dat hij precies het verloop ervan kent. De hoogmoedige vergeet het einde en matigt zich van alles aan. De een wordt gekenmerkt door geduld, de ander door ongeduld. Geduld is een aspect van nederigheid; ongeduld geeft de trotse ergernis over de wegen van God met de mens aan.

In verbinding met vers 7 kunnen we zeggen dat wie geduld heeft, geduldig zal wachten op het einde of de uitkomst van een beproeving. Hij zal daar niet op vooruitgrijpen door onderdrukking of een omkoopgeschenk te gebruiken. Het einde van het leven geeft pas betrouwbare informatie over de waarde van het leven. Als het einde van het leven goed is, is het hele leven goed, ook al was het geen 'mooi' leven. Als het einde slecht is, is ook het meest succesvolle leven slecht geworden.

Vers 9 sluit direct op vers 8 aan. De Prediker waarschuwt voor ergernis over het verloop van een zaak. Geduld kan

op de proef worden gesteld en dan is het gevaar aanwezig dat er ergernis in de geest opkomt. Dat gebeurt als we menselijke factoren de schuld geven van vertraging in de ontwikkeling van een zaak. Als we onrechtvaardig worden verdrukt of vinden dat we onrechtvaardig beproefd worden, kan er ergernis ontstaan in onze geest. Misschien uiten we het niet eens, maar van binnen worden we opgevreten door ergernis.

De Prediker zegt dat de boezem van dwazen de rustplaats van ergernis is. Wie toelaat dat ergernis een rustplaats in zijn binnenste krijgt, waardoor het deel gaat uitmaken van zijn persoonlijkheid, wordt een dwaas. Ergernis kan ook ontstaan als we een onverdiende behandeling krijgen of slachtoffer zijn van misplaatst gedrag. In het verband hier gaat het over onrechtvaardige verdrukking of beproeving.

Iemand die geërgerd is (vers 9), is dat omdat hij niet geduldig en ook niet tevreden met zijn omstandigheden is. De vraag die hij in vers 10 stelt, komt niet voort uit nieuwsgierigheid, maar uit frustratie. Het gaat hem erom zijn dagen, de omstandigheden waarin hij leeft, met die van vroeger te vergelijken, waarbij hij zich afvraagt hoe het komt dat die beter waren. Het is ten diepste het ter verantwoording roepen van God, het eisen van een verklaring van Zijn handelwijze met hem. Zulke mensen zijn de 'morrenden, klagers over hun lot die naar hun eigen begeerten wandelen' (Jud. 1:16).

Het getuigt niet van wijsheid om zulke vragen te stellen; het getuigt van onbekendheid met het verleden en met de mens, die toen net zo zondig was als nu. De Prediker heeft in het begin van het boek al gezegd dat wat er geweest is, er weer zal zijn, waardoor er niets nieuws onder de zon is (Pred. 1:9). De dagen zijn door de zonde van de mens altijd boos geweest (Ef. 5:16). Het heeft ook geen zin er dieper op in te gaan. De Israëlieten verlangden terug naar Egypte uit onvrede met hun verblijf in de woestijn. Zij vonden hun verblijf in slavernij in Egypte beter dan hun verblijf in de woestijn met God. De oorzaak daarvan was dat ze veronderstelden dat God hen wilde laten omkomen.

Wie de vraag stelt 'hoe komt het', ziet over het hoofd dat het kwaad er vroeger ook was, zij het in andere verschijningsvormen. De verheerlijking van het verleden is dwaasheid, want dan wordt ook over het hoofd gezien dat God niet verandert (Mal. 3:6), en dat voor de gelovige de steun van de Heer in elke tijd beschikbaar blijft (Hebr. 13:8). Paulus vergat wat achter hem lag en strekte zich uit naar wat voor hem lag omdat Christus zijn blikveld vulde (Fil. 3:14). Het gaat om het heden en het luisteren naar de stem van de Heer.

Lees aub elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV vertaling.

Pred. 7:11-12 | Het voordeel van wijsheid

In vers 11 spreekt de Prediker over een goed gebruik van de wijsheid tegenover het gebrek aan wijsheid in vers 10. 'Wijsheid' moet zichzelf bewijzen, ze moet tot uiting komen. De Prediker verbindt daarom 'een erfelijk bezit' aan de wijsheid, want wijsheid komt in het bijzonder tot haar recht in de manier waarop erfelijk bezit wordt beheerd.

Aan de combinatie 'wijsheid' en 'erfelijk bezit' wordt in vers 12 nog een aspect toegevoegd: wijsheid en geld bieden beide 'schaduw', dat wil zeggen bescherming (Ps. 91:1; Jes. 30:2). Toch gaat het bezit van kennis die eigen is aan de wijsheid het bezit van geld te boven. Geld brengt geen mens in de gunst van God en geeft geen mens het leven. Daarom gaat kennis van de wijsheid het bezit van geld ver te boven, want aan kennis is een 'wijsheid' verbonden 'die haar bezitters het leven geeft'.

Er is geen andere kennis die ons het leven geeft, dan de kennis van de Vader en de Zoon (Joh. 17:3). De wijsheid, de Heer Jezus, geeft het leven. Wie Hem vindt, vindt het leven; wie Hem heeft, heeft het leven (Spr. 8:35; 1 Joh. 5:12a).

Pred. 7:11-12 | Het voordeel van wijsheid

In vers 11 spreekt de Prediker over een goed gebruik van de wijsheid tegenover het gebrek aan wijsheid in vers 10. 'Wijsheid' moet zichzelf bewijzen, ze moet tot uiting komen. De Prediker verbindt daarom 'een erfelijk bezit' aan de wijsheid, want wijsheid komt in het bijzonder tot haar recht in de manier waarop erfelijk bezit wordt beheerd.

Aan de combinatie 'wijsheid' en 'erfelijk bezit' wordt in vers 12 nog een aspect toegevoegd: wijsheid en geld bieden beide 'schaduw', dat wil zeggen bescherming (Ps. 91:1; Jes. 30:2). Toch gaat het bezit van kennis die eigen is aan de wijsheid het bezit van geld te boven. Geld brengt geen mens in de gunst van God en geeft geen mens het leven. Daarom gaat kennis van de wijsheid het bezit van geld ver te boven, want aan kennis is een 'wijsheid' verbonden 'die haar bezitters het leven geeft'.

Er is geen andere kennis die ons het leven geeft, dan de kennis van de Vader en de Zoon (Joh. 17:3). De wijsheid, de Heer Jezus, geeft het leven. Wie Hem vindt, vindt het leven; wie Hem heeft, heeft het leven (Spr. 8:35; 1 Joh. 5:12a).

Pred. 7:13-14 | Bezie het werk van God

Wie wijs is onder de zon, zal 'het werk van God' bezien (vers 13). Hij zal dan opmerken dat het onmogelijk is enige verandering aan te brengen in wat Hij heeft bepaald. In de dagen van vroeger (vers 10) handelde Hij volgens dezelfde

beginselen als vandaag de dag. De Prediker wijst er met name op dat niemand recht kan maken wat God 'krom gemaakt heeft'. Alles is onderworpen aan Gods wil, ook de dingen die Hij krom heeft gemaakt.

Het gaat er hier om dat Hij in Zijn soevereiniteit *gevolgen* aan de zonde heeft verbonden en dat Hij die niet ongedaan maakt. Het is belangrijk alles uit Gods hand te nemen zoals het tot ons komt, want wij kunnen daaraan niets veranderen (Pred. 1:15). Zo maakt Hij 'de weg van de goddelozen ... krom' (Ps. 146:9). Een goddeloze kan geen rechte weg gaan. Een weg van zonde is altijd een kromme weg. Zo heeft God dat bepaald en dat zullen we zien wanneer we Gods werk nauwkeurig bekijken.

Wie oog heeft voor het werk van God, zal inzien dat God zowel het goede als het kwade geeft (vers 14; Job 2:10; Jes. 45:7). Op een 'dag van voorspoed' mogen we genieten van het goede van die dag. Worden we echter geconfronteerd met een 'dag van tegenspoed', dan doen we er goed aan te bedenken dat ook die dag ons door God is gegeven.

We hebben al in de verzen hiervoor gezien dat we ons niet moeten opwinden als het in ons leven niet zo loopt als wij zouden wensen. We kunnen rust vinden in de gedachte dat alles uit dezelfde Vaderhand van God komt en dat Hij er een doel mee heeft. Zowel voorspoed als tegenspoed heeft zijn nut. Dat in gedachten houden zal ons voor mopperen op en bekritisieren van God bewaren.

De voortdurende afwisseling van dagen van voorspoed en van tegenspoed bewaart ons in afhankelijkheid van Hem. Wij weten niet wat voor soort dagen er in de toekomst aanbreken. God heeft het zo bepaald, dat 'de mens niet kan doorgronden iets wat na hem zijn zal', want de mens is slechts mens en geen God. We kennen de toekomstige gebeurtenissen niet en hebben er daarom ook geen macht over.

Het is goed dat wij niet weten wat er morgen gaat gebeuren. Het besef en de acceptatie daarvan houdt verband met ons vertrouwen op God. Als wij Hem vertrouwen, zullen we op het woord van de Heer Jezus vertrouwen, Die tegen ons zegt dat we 'niet bezorgd voor morgen' zullen zijn, 'want morgen zal voor zichzelf bezorgd zijn; voor [elke] dag is zijn eigen kwaad genoeg' (Matt. 6:34).

Het heeft helemaal geen zin om in te zitten over wat morgen kan komen. We hebben genoeg aan de tegenspoed van de dag die we nu beleven. We hoeven de zorgen die er morgen eventueel kunnen zijn, niet nu al naar ons toe te halen. Als morgen gekomen is, is de zorg mogelijk al verdwenen. En als de zorg er dan nog is, dan is God er ook.

WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

LESSEN UIT MARKUS 9 EN 10 - SLOT

Peter Cuijpers

(6) Markus 10:17-27

Kleine kinderen worden groot. En als we ze vroeg bij de Heere Jezus hebben gebracht, komt er een moment in hun leven dat ze met hun vragen zelf naar Hem op zoek gaan. Dit is hier het geval. Deze jongeman was vanaf zijn jeugd gelovig opgevoed. Hij geloofde in God en hij hield zich keurig aan de geboden, en toch bleef de deur van het Koninkrijk van God vooralsnog voor hem gesloten.

Als ouders is het onze verantwoording de kinderen zo vroeg mogelijk bij de Heere Jezus te brengen. We lezen hen voor uit de kinderbijbel, we nemen hen 's zondags mee naar de crèche of de zondagsschool, enz. Kortom, we geven hen een christelijke opvoeding. Als gelovige ouders is dit onze verantwoording. Er komt echter een moment in het leven van de kinderen dat ze zélf een keuze moeten maken voor de Heere Jezus. Het probleem van deze jongeman was dat hij zichzelf op de bodem van de wet plaatste. Zoals zovelen meende hij iets te moeten 'doen' om het eeuwige leven te beërven; je moet het verdienen! Paulus schrijft: *'Op grond van werken van de wet zal geen enkel vlees voor Hem gerechtvaardigd worden, want door de wet komt kennis van zonde'* (Rom. 3:20). Omdat hij zich beroemde op het onderhouden van de wet, zei Jezus tegen hem dat hij alles wat hij had moest verkopen en het aan de armen moest geven en Hem volgen. Als hij dát zou doen, zou hij een schat hebben in de hemel. Dit was echter teveel gevraagd, en bedroefd ruimde hij het veld.

Voor alle doe-het-zelvers die dit lezen: Gods Woord leert dat niemand wordt gerechtvaardigd op grond van de wet. Er is altijd wel één ding waarin we te kort schieten (vgl. Jak. 2:10). Zonder dat deze jongeman zich ervan bewust was, diende hij de Mammon. En daarmee maakte hij zich schuldig aan het eerste en grote gebod: *'U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben'* (Ex. 20:3). Zoals niemand anders dit kan, maakte de Heer hem duidelijk dat niemand twee heren kan dienen. Want hij zal óf de één haten en de ander liefhebben, óf zich aan de één hechten en de ander verachten. Je kunt niet God dienen en Mammon (Matt. 6:24). *'Hij werd treurig over dat woord en ging bedroefd weg, want hij had vele bezittingen.'* Hij was té zeer gehecht aan zijn bezittingen, de Mammon. Of de kern van de boodschap tot hem was doorgedrongen? De discipelen snapten er in ieder geval niets van en waren verbaasd. Ook zij moesten leren dat het bij mensen onmogelijk is om behouden te worden op grond

van werken van de wet: *'Want allen hebben gezondigd en komen te kort aan de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is'* (Rom. 3:23-24).

(7) Markus 10:35-45

Jakobus en Johannes, twee jonge mannen, discipelen van de Heere Jezus; en een moeder die het beste met haar zonen voorhad. Zij vroeg aan de Heere Jezus of haar twee zonen een ereplaats mochten krijgen in het komende Koninkrijk: één aan de rechterhand van de Heere Jezus en één aan Zijn linkerhand (Matt. 20:20-21). In Mattheüs is het de moeder die tot de Heere Jezus komt; in het Markus-evangelie zijn het Jakobus en Johannes zelf, die met hun verzoek bij Hem komen. Dit hoeft geen probleem te zijn. Uit Mattheüs 20:20 blijkt dat de moeder samen met haar beide zonen naar de Heere Jezus is toegestapt. Waarschijnlijk heeft zij als eerste dit verzoek gedaan en haar beide zonen zijn daarop ingehaakt om kenbaar te maken dat dit niet alleen de wens van hun moeder was, maar dat ook zij dit heel graag wilden.

Als het goed is hebben ouders het beste voor met hun kinderen; het was dan ook niet zo vreemd dat deze moeder een ereplaats vroeg voor haar beide zoons. Jakobus en Johannes waren ten slotte trouwe discipelen van het eerste uur. De Heer stond op het punt Jeruzalem binnen te trekken, en zowel moeder en zonen dachten dat het lang verwachte Koninkrijk van God zou aanbreken. Zij zagen het al helemaal voor zich: Jezus zittend op de troon van David, en één van hen aan Zijn rechterhand en één aan Zijn linkerhand. Hoe slecht hadden ze geluisterd! Had Jezus kort hiervoor niet duidelijk gemaakt dat Hem niet de troon wachtte, maar het kruis? 'Konden zij de drinkbeker drinken die Hij moest drinken, of met de doop worden gedoopt waarmee Hij moest worden gedoopt? Ja, dat konden ze! Maar op een heel andere wijze dan zij het zich hadden voorgesteld.

Jakobus en Johannes waren ambitieus en eerezuchtig. Er is niets mis mee dat iemand ambitieus is, maar was het verzoek van Jakobus, Johannes en hun moeder wel zo gepast? De overige tien apostelen namen het hun zeer kwalijk, maar hadden ook zij niet erover gekibbeld wie van hen wel de grootste was? De Heer grijpt dit voorval aan om hen *allen* een lesje in nederigheid te leren. In het Koninkrijk van God gelden andere normen en waarden dan in de wereld. In de wereld draait alles om geld, macht en heerschappij. Zo is het echter niet onder u, zegt Jezus: *'Wie onder u groot wil worden, zal uw dienstknecht zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal slaaf van allen zijn.'* Er is een verschil van dag en nacht tussen de koninkrijken van deze wereld en het Koninkrijk van God. Laten we onze kinderen dan ook van jongs af de juiste normen, waarden en grondbeginselen bijbrengen. De zeven gebeurtenissen die we overdacht hebben, kunnen ons daarbij helpen. In een wereld vol leugen en misleiding is het belangrijk de kinderen van jongs af aan op te voeden met Gods Woord. Het is de wijsheid van God, waardoor ze behouden kunnen worden door het geloof dat in Christus Jezus is (2 Tim. 3:13-15).